

[Henry Christensen.]

der her i dag har lydt om, at det er uheldigt, at den betænkning, der burde indgå som et naturligt led i denne drøftelse, først er kommet til at ligge på folketingets bord så sent som i går eftermiddags. Jeg håber, at ministeren vil tage anledning til ved en senere lejlighed at få foretaget en drøftelse her i den høje sal af dette utvivlsomt vigtige samfundsproblem.

Jeg vil gerne have lov til allerede på nuværende tidspunkt at gøre et par synspunkter gældende. Vi for vort vedkommende kan gå ind for en række af de foranstaltninger, der er peget på til lettelse af de store årganges muligheder for at få uddannelse og beskæftigelse. Jeg tænker således på en lettere og friere adgang til en række af de højere læreanstalter, hvor der nu hersker en stærk begrænsning; det har vi længe været tilhængere af. Jeg tænker også på det, der her i eftermiddag er diskuteret: betydningen af at få ophævet de kollektive overenskomstens begrænsning af lærlingetilgangen. Det vil utvivlsomt også have stor betydning for de unges muligheder for at få beskæftigelse, om vi kan nå et væsentligt skridt længere frem i henseende til større bevægelighed på arbejdsmarkedet.

Det, der vil være hovedproblemet i forbindelse med de store årgange, er imidlertid ikke alene uddannelsen, men også beskæftigelsesmulighederne overhovedet. Vi har nu fået offentliggjort de seneste arbejdsløshedstal, der viser en foruroligende stigning — og det på tærskelen til det tidspunkt, da de store årgange skal have beskæftigelse på arbejdsmarkedet. Jeg tror i og for sig ikke, at dansk ungdom i almindelighed mener, at den lever i et samfund, der udnytter den på en række områder, så det først og fremmest er et stærkt krav om forøget beskyttelse, den må stille. De demokratiske partier her i tinget har da også fornylig enstemmigt gennemført en ny arbejderbeskyttelseslov, der ikke mindst tager hensyn til at sikre de unge mennesker så rimelige arbejdsvilkår som muligt. Nej, det, der vil være afgørende for de unge, er, om de kan få beskæftigelse og vel at mærke produktiv beskæftigelse.

Her vil jeg gerne henvise til, hvad der stod allerede i den økonomiske årsoversigt for to år siden: at det var af betydning, at

vi, når disse årgange voksede op, havde en tilstrækkelig valutareserve her i landet. Jeg henviser også til, hvad den højtærede minister selv gav udtryk for i sin fremsættelsestale: at det var en forudsætning, at investeringerne var fulgt med op i takt med arbejderstyrkens vækst. Her er vi netop ved det centrale punkt i denne sag, men her er vi også ved det, der rammer regeringens almindelige politik stærkest, også set fra ungdommens synspunkt. Det hjælper ikke meget, at man forsøger at rette på en del af udenværkerne, at lappe hist og her, hvis den grundlæggende politik, økonomien i samfundet, er forkert. Der har den regering, der har siddet gennem de sidste 2½ år, og som har ansvaret for, at dog en vis valutareserve er smuldret hen, og vel også i et vist omfang ansvaret for, at opsparingen er gået yderligere ned, et afgørende ansvar overfor dansk ungdom.

For at få en løsning på disse spørgsmål må vi efter min opfattelse først og fremmest finde vej frem til at få helt anderledes gang i opsparingen. Det var derfor med forskrækkelse, jeg erfarede, hvad den højtærede finansminister havde udtalt i Nationaløkonomisk Forening engang før jul. Disse udtalelser var meget kølige overfor opsparing, især den private opsparing, det måtte blive statens opgave i stigende omfang at overtage opsparingen. Her er vi afgørende uenige med den højtærede finansminister og regeringen, og dansk ungdom må være med til at advare regeringen mod denne politik. Det betyder vel en investering fra omkring 20 000 op til 35 000—40 000 kr., hver gang man indenfor industrien — og det er jo først og fremmest her, disse arbejdspladser skal skabes — skal indrette en ny arbejdsplads. Man kan så give sig til at gange med 7 000, eller hvor mange der nu skal skaffes beskæftigelse til om året, og man vil da se, at det bliver et meget forøget investeringsbehov, vi står overfor i de kommende år. Det, som burde optage denne regering stærkest i spørgsmålet om de store årgange, er derfor: Hvordan får vi begunstiget den private opsparing, så der bliver de tilstrækkelige investeringsmuligheder? Hvordan får vi opsparingen fremmet så stærkt, at det kan lade sig gøre?

Jeg har gerne villet benytte denne lejlighed